

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti?

Svi mi u sebi imamo onu stranu koja se ne otvara, krije u sebi duboko sve što nas je ranilo i svaki komadić razbijene čaše koju je neko razbio u nama. I dalje nešto iznutra bocka i nekada će se zid srušiti kao domine, ali opet to nekako ostaje sakriveno iza osmijeha. „Svako biće zaslužuje ljubav“, ta je rečenica kao bajka zaklopljena između dvije korice sna i kad god upoznamo nekoga kome je ta ljubav baš potrebna, treba da naučimo da zavolimo. Jer ljubav nije riječ, ljubav je priča koja vječno diše.

Danas, sramota je istinski voljeti. Djeci odlazak u školu postaje košmar zbog straha šta će mu drugari sad uraditi. Danas bi nam prije pomogao neki stranac nego ljudi koje nazivamo prijateljima. I dalje tražimo prava lica ispod maski kod nekih osoba. Danas niko ne shvata da iako su riječi lažne, sjećanja ostaju ožiljci. Danas svi misle samo o sebi i cijepaju tuđa srca kao parče tkanine. Pričaju o inkluziji, ali je ne razumiju. Nesvjesno, a i svjesno bi nekoga povrijedili ne razmišljajući hoće li biti isto toliko zabavno ako njih, ili nekoga iz njihove porodice, neko povrijedi. Svi čuju ali niko ne sluša, svi gledaju ali zapravo niko ne vidi. Niko neće da razgrne glasnu tišinu.

Moj najbolji drug prolazio je kroz trnovite trenutke. Dugo je to krio u sebi sve dok jednoga dana nije sav dim izašao na površinu. Slušajući ga kao da sam svaki trenutak i ja proživljavala sa njim, sigurna sam da bih podigla glas da sam bila blizu, on je dijete sa posebnim potrebama, to jest daunovim sindromom, i ne vidim razlog za ismijavanje kad on to ne može da promijeni. Uprkos tome on je velikodušan i lako ga je voljeti, a njegova priča mi je pomogla da razumijem bolje koliko ljudi nesvjesno čine nedjela, sve iz šale, ali širok je zid između šale i takvih uvreda. Bilo je to sunčano jutro, u dječakovim očima umjesto sunčevog odsjaja pojavile su se nekoliko kapljica teških suza, znajući da ga čeka još jedan ni malo lak dan pred njim. Nije volio školu, svaki mu je dan bio sve teži. Jednom prilikom su mu drugari na velikom odmoru prosuli jogurt na glavu tako da se on sliva duž tijela, naravno iz šale. Ali niko nije dublje razmislio da li se on osjeća dobro. Nakon što se spakovao krenuo je u školu i u putu sreo je djevojčicu u koju je bio zaljubljen, Ivu. To je djevojčica plave kose poput snopa sunčevih zraka i kestenjaste boje očiju. Do tad nije imao problema sa njom, ali nisu se dobro poznavali. Ona mu je tim hladnim noćima bila jedina tema koje se volio prisjetiti, a pored nje, mislima su kružili teški razgovori koji su se preplitali kao zbunjene laste. Nije imao prijatelja. Prihvaćene u društvu bile su samo kopije, isto obučene, sa istim frizurama, sa istim željama koje mnogi nisu ni željeli, ali od njih se to tražilo. Drugačije zvali su čudacima. Ali dječak je znao kroz šta prolazi i zašto se baš on borio sa tim. Znao je, da ne bi svako mogao koračati njegovim putem, baš takvim, kao i sam on, drugačijim. A najviše se taj dan uvrijedio shvativši da je i Iva ista kao ostali. Između časova, pitala ga je na malom odmoru: „Da li mi želiš biti prijatelj?“ Konačno su sretne pčelice zazujale i sve je počelo imati smisla. Naravno, prihvatio je, dok su mu cvjetići rasli negdje u srcu. Ali, veoma brzo je cijela bašta u srcu uvela. Iva mu se

podrugljivo nasmijala rekavši da se šalila. Pogled joj je bio leden i kao da je mogao da bode poput igli. To ga je tako zatvorenog, još više zatvorilo.

I ja takođe dobro znam šta znači biti prihvaćen. Najviše sam se osjećala prihvaćeno sa svojim dedom. On me je i naučio da volim, bez ozira na nešto što čovjek ne može promijeniti. Njegov glas bio je topao, gotovo da se mogao osjetiti na koži. A oči su mu blistale kao odraz jutarnjeg sunca u jezeru. Pomagao je siromašnim porodicama, opraštao najveće greške i volio je život. U njemu sam pronašla i sunce i hlad. U njemu sam pronašla mir. I sve je išlo tako mekano, kao da sam mu živjela u srcu, dok jednog dana odletjele su ptice, puste i mračne postale ulice, čak i najljepša mjesta ostala su bez sunca, ali taj jedan osmijeh kojem sam odbijala uzvratiti taj isti, pružio mi je šansu. Tada sam znala da se još uvijek ništa nije izgubilo. Mom dedi i dalje čujem glas kroz sunčeve zrake, bez njega više ne osjećam toliku prihvaćenost, ali upoznala sam druga koji je drugačiji. Dio srca koji mi se rascijepan iz dana u dan prišivao ga je sve više. Koliko on meni toliko i ja njemu. On je sada taj najbolji drug koji je prešao sve one teške trenutke. Kasnije, nama se pridružilo još djece i zajedno smo naučili kako je to biti u zajednici punoj različitih priča, snova i stilova. Svako od nas imao je svoju poeziju, i svoju kockicu, a te kockice uklopljene bile su zgrada koja se ne može lako srušiti. Iako smo svi bili različiti uklapali smo se u tuđa srca, kao kockice, pripadali smo jedni drugima. Zajedno bili smo kao bajka zaklopljena između dvije korice sna.

Onaj ko je prihvaćen u društvu ne mora značiti da je voljen, ali kada neko pripada to znači da je pronašao mjestu u nečijem srcu. Pripadanje ne znači biti isti kao drugi, već biti prihvaćen takav kakav jesi. To je kad znaš da te u nekome čeka mir.

Lena Mastilović, VII-2 OŠ „Sutjeska“